

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 90 ον Αριθμός έκδοσης 5
Σεπτέμβριος – Οκτώβριος 2024

Περιεχόμενα του παρόντος
τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

“Υπάρχει ένα ποτάμι” 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Πάνε σε ρήξη ο ένας με τον άλλον ο

Λωτ και ο Αβραάμ 16

Ο Σολομών Ζητάει Σοφία 19

Η προσευχή του Εζεκία 22

Εμπιστοσύνη στον Κύριο 25

Η ωδή του Μωυσή 28

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Δοκιμασίες απαραίτητες 31

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε άμεσα για τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο συνδρομής του περιοδικού και παρακαλείστε να το αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

September - October 2024

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

“Υπάρχει ένα ποτάμι”

*«Ποταμός, και οι
ρύακες αυτού
θέλουνσιν ευφραίνει
την πόλιν του Θεού,
τον άγιον τόπον των
σκηνωμάτων του
Υψίστου.»*

— *Ψαλμός 46:4*

Ο ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΣ
έκτος ψαλμός γράφτηκε ως
ενθάρρυνση προς τους Χριστιανούς
κατά την περίοδο μετά την
Πεντηκοστή, και ιδιαίτερα για
σήμερα. Οι συμβολισμοί του
περιγράφουν ορισμένες μοναδικές
πτυχές των δοσοληψιών του Θεού
με το λαό του στις ενοχλητικές

εμπειρίες από τις οποίες περνούν αυτή τη στιγμή.

Ο ψαλμός ξεκινάει: «Ο Θεός είναι καταφυγή
ημών και δύναμις, βοήθεια ετοιμοτάτη εν ταις θλίψεσι.
Διά τούτο δεν θέλομεν φοβηθή, και αν σαλευθή η γη και
μετατοπισθώσι τα όρη εις το μέσον των θαλασσών· και
αν ηχώσι και ταραττώνται τα ύδατα αυτών· και σείωνται
τα όρη διά το έπαρμα αυτών.» Η παρηγορητική σκέψη
ότι ο Θεός είναι το καταφύγιό μας εκφράζεται πολλές
φορές στην Αγία Γραφή. Ένα τέτοιο μέρος είναι το εδάφιο
Παροιμίες 18:10: «Το όνομα του Κυρίου είναι πύργος
οχυρός· ο δίκαιος, καταφεύγων εις αυτόν, είναι εν
ασφαλεία.»

Εδώ απεικονίζεται ένας ισχυρός πύργος, ένα
μέρος όπου οι δίκαιοι, ο λαός του Θεού, έρχονται σε
αυτόν και, κατά συνέπειαν, είναι ασφαλείς ή ανυψώνονται.

Αυτά είναι πράγματι ενθαρρυντικά λόγια. Όλοι όσοι αναζητούν καταφύγιο με τον Θεόν έχουν την πρόσθετη υπόσχεση του Ψαλμού 91:9-12: «Επειδή συ τον Κύριον, την ελπίδα μου, τον Ὑψιστον ἔκαμες καταφύγιόν σου, δεν θέλει συμβαίνει εις σε κακόν, και μάστιξ δεν θέλει πλησιάζει εις την σκηνήν σου. Διότι θέλει προστάξει εις τους αγγέλους αυτού περί σου, διά να σε διαφυλάττωσιν εν πάσαις ταις οδοίς σου. Θέλουσι σε σηκώσει επί των χειρών αυτών, διά να μη προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου.» Αυτό το τελευταίο εδάφιο αναφέρθηκε, και εφαρμόστηκε λάθος, από τον Διάβολο σε σχέση με τον δεύτερο πειρασμό του Ιησού στην έρημο. (Ματθ. 4:5-7) Ο Επουράνιος Πατέρας μας δεν κάλεσε τον Ιησού να θέσει απερίσκεπτα σε κίνδυνο τη ζωή του και μετά να περιμένει θαυματουργική απελευθέρωση. Οι άγγελοι σίγουρα χρησιμοποιούνται για να προσφέρουν προστασία και επίβλεψη σε όλους εκείνους που ανήκουν στον Κύριο, αλλά μόνο σύμφωνα με το θέλημα του Επουράνιου Πατέρα μας. —Λουκάς 22:42

Μετά τον πειρασμό του Ιησού από τον Διάβολο στην έρημο, μας λένε ότι ήρθαν άγγελοι και τον υπηρέτησαν. (Ματθ. 4:11) Καταγράφεται επίσης η θαυματουργική απελευθέρωση του Πέτρου από έναν άγγελο από τη φυλακή και από έναν πρόωρο θάνατο. (Πράξεις 12:7-11) Και εμείς συμμεριζόμαστε την ενθάρρυνση του εδαφίου Ψαλμός 34:7, που λέει: «Άγγελος Κυρίου στρατοπεδεύει κύκλω των φοβουμένων αυτόν και ελευθερώνει αυτούς.» Αυτή είναι μια πολύ εμπνευσμένη αλήθεια που μας δίνει δύναμη και αυτοπεποίθηση καθώς περπατάμε στον χριστιανικό δρόμο.

Η σοφία του Θεού μπορεί να καθορίσει ότι η απελευθέρωσή μας από μια εμπειρία ή δοκιμασία θα γίνει με την απομάκρυνσή της, όπως στην περίπτωση του

Πέτρου. Άλλες φορές, η θεία σοφία μπορεί να καθορίσει ότι η απελευθέρωσή μας δεν θα είναι η αφαίρεση της εμπειρίας, αλλά αντ' αυτού δίνοντάς μας τη δύναμή του για τη στήριξη, ώστε «να μπορέσουμε να υπομείνουμε», τη δοκιμασία, όπως στην περίπτωση του Ιακώβου, που σκοτώθηκε. —Πράξεις 12:1-3· Α' Κορ. 10:13

ΒΟΗΘΕΙΑ ΣΤΙΣ ΘΛΙΨΕΙΣ

Ο Θεός είναι «καταφυγή ημών και δυνάμεις, βοήθεια ετοιμοτάτη εν ταις θλίψεσι», λέει ο ψαλμωδός. Είναι πάντα εκεί· χρειάζεται απλώς να τον επικαλεστούμε για βοήθεια. Εφόσον βαδίζουμε στον δρόμο που περιγράφει ο Λόγος του Θεού ότι οδηγεί σε δοκιμασίες, είναι παρηγορητικό το να θυμόμαστε ότι η βοήθειά του είναι πάντα κοντά. Αν και είναι αλήθεια ότι «πρέπει μέσω πολλών θλίψεων να εισέλθουμε στη βασιλεία», ο καθένας από εμάς μπορεί να μαρτυρήσει ότι κατά τη διάρκεια τέτοιων δοκιμαστικών εμπειριών έχουμε προσωπικά βρει τον Θεό να είναι βοηθός σε κάθε στιγμή ανάγκης. (Πράξεις 14:22) Καθώς αναπολούμε τον χριστιανικό μας περίπατο από την πρώτη φορά που ήρθαμε στον Κύριο μέχρι σήμερα, συνειδητοποιούμε ότι μας έδινε πάντα επαρκή χάρη. —Β' Κορ. 12:9

Όταν έρχονται δύσκολες δοκιμασίες, μπορούμε να αναλογιστούμε τις δοσοληψίες του Θεού μαζί μας στο παρελθόν και να θυμηθούμε πώς μας έχει απελευθερώσει και μας έχει βοηθήσει να νικήσουμε. Έτσι αυτά τα μαθήματα χρησιμεύουν ως δομικά στοιχεία και γινόμαστε πιο δυνατοί για τις δοκιμασίες της στιγμής. «Εάν ο Θεός ήναι υπέρ ημών, τις θέλει είσθαι καθ' ημών;» είναι ένα άλλο αγαπημένο εδάφιο πολλών Χριστιανών και είναι επίσης ένα προπύργιο για να μας ενδυναμώνει σε περιόδους άγχους. —Ρωμ 8:31

ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

Το προφητικό υπόβαθρο του τεσσαρακοστού έκτου Ψαλμού αφορά τον καιρό της απομάκρυνσης αυτής της συμβολικής γης. Το δεύτερο εδάφιο λέει: «Διά τούτο δεν θέλομεν φοβηθή, και αν σαλευθή η γη και μετατοπισθώσι τα όρη εις το μέσον των θαλασσών.» Η λέξη που μεταφράζεται “σαλευθή” σημαίνει “άλλαξε”. Ο ψαλμωδός δεν μιλάει για τον πλανήτη Γη επειδή έχουμε διαβεβαιωθεί στο εδάφιο Εκκλησιαστής 1:4 ότι «η γη μένει για πάντα». Η λέξη γη, όπως χρησιμοποιείται στον ψαλμό, είναι ένα εύστοχο σύμβολο για τη κοινωνική τάξη που υπάρχει μεταξύ των ανθρώπων στη γη. Τώρα βρίσκεται υπό την κυριαρχία του Σατανά, ο οποίος είναι ο θεός αυτού του κόσμου—η κοινωνική τάξη που ο Πέτρος μιλάει ως «τους ουρανούς και τη γη, που είναι τώρα». (Β΄ Κορ. 4:4· Β΄ Πέτ. 3:7) Ο ψαλμωδός περιέγραψε αυτή την ίδια τάξη πραγμάτων, όπως θα υπήρχε κοντά στο τέλος της, χρησιμοποιώντας την εικόνα των «βουνών» που «μεταφέρονται στη μέση της θάλασσας». Συνεχίζει αυτή τη σκέψη στο τρίτο εδάφιο, λέγοντας: «και αν ηχώσι και ταράττωνται τα ύδατα αυτών· και σείωνται τα όρη διά το έπαρμα αυτών», σκιαγραφώντας μπροστά στη διανοητική μας όραση μια ταραγμένη θάλασσα που είναι τόσο ισχυρή που κάνει τα βουνά να πέφτουν.

Το Ησαΐας 17:12,13 προσδιορίζει αυτά τα μαινόμενα νερά ως τα ταραγμένα έθνη: «Ουαί εις το πλήθος πολλών λαών, οίτινες κάμνουσι ταραχήν ως την ταραχήν των θαλασσών· και εις τον θόρυβον των εθνών, τα οποία θορυβούσιν ως θόρυβον υδάτων πολλών. Τα έθνη θέλουσι θορυβήσει ως θόρυβον υδάτων πολλών· αλλ’ ο Θεός θέλει ελέγξει αυτά, και θέλουσι φύγει μακράν και θέλουσιν εκδιωχθή, ως το άχυρον των βουνών έμπροσθεν του ανέμου και ως κονιορτός έμπροσθεν του ανεμοστροβίλου.» Σε αυτό το κείμενο, όπως και στον

τεσσαρακοστό έκτο ψαλμό, οι θάλασσες είναι περιγραφικές των ταραγμένων μαζών των ανθρώπων που επαναστατούν. Τα βουνά που μεταφέρονται στη μέση της θάλασσας αντιπροσωπεύουν τα βασίλεια και τις κυβερνήσεις αυτού του κόσμου. Ο Ψαλμός μας δίνει τη δική του ερμηνεία στο εδάφιο έκτο, λέγοντας: «Εφρύαξαν τα έθνη· εσαλεύθησαν αι βασιλείαι.» Διαπιστώνουμε ότι αυτές οι βασιλείες καταστράφηκαν, και καταστρέφονται, από τους υπηκόους των αντίστοιχων κυβερνήσεών τους. Γιατί αυτές οι ανήσυχες μάζες τείνουν να καταστρέψουν την παλιά τάξη πραγμάτων; Όπως το έχει εκφράσει τόσο εύστοχα ένας συγγραφέας, επιδιώκουν «να κερδίσουν τα πραγματικά και φανταστικά δικαιώματά τους». Κάποια είναι θεμιτά και άλλα όχι. Αυτή η δήλωση βοηθά να εξηγηθεί η υποκείμενη δύναμη που καταστρέφει την παρούσα παγκόσμια τάξη πραγμάτων.

Η ΑΜΕΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Δανιήλ έγραψε στο δωδέκατο κεφάλαιο της προφητείας του για τη μεγάλη αύξηση της γνώσης στην εποχή μας. (εδάφιο 4) Κατά ειρωνικό τρόπο, αυτή η μεγαλύτερη γνώση που ο άνθρωπος ήλπιζε ότι θα τον έσωζε από τα προβλήματα δημιούργησε στην πραγματικότητα περισσότερο χάος. Εξαιτίας του εγωισμού του ανθρώπου, μεγάλο μέρος αυτής της αυξημένης γνώσης εφαρμόστηκε με τρόπο επιζήμιο για την ειρήνη και την ευημερία της ανθρωπότητας, και βοήθησε να επιφέρει έναν καιρόν θλίψεως «οποία ποτέ δεν έγεινεν αφού υπήρξεν έθνος.» —εδάφιο 1

Αναλύοντας τον τρόπο με τον οποίο έχει αυξηθεί η γνώση, σημειώνουμε ότι έχουν εμπλακεί σε μεγάλο βαθμό τεράστιες αλλαγές στις επικοινωνίες. Αν δεν υπήρχαν αυτά τα φαινόμενα, ειδικά οι εξελίξεις των τελευταίων εκατοντάδων ετών, πολλά πράγματα που

συνέβησαν στη γη σήμερα, σε εκπλήρωση της προφητείας, δεν θα είχαν συμβεί. Η αρχή της επικοινωνιακής αναβάθμισης ήταν η εφεύρεση του τυπογραφείου τον δέκατο πέμπτο αιώνα. Από τότε, οι βελτιώσεις στην επικοινωνία συνεχίστηκαν με ολοένα αυξανόμενο ρυθμό μέχρι τις μέρες μας. Τώρα διαθέτουμε ηλεκτρονικούς εκτυπωτές ελεγχόμενους από υπολογιστή, πολλοί από τους οποίους μπορούν να παραγάγουν περισσότερη απόδοση σε λίγα μόνο λεπτά από ό,τι όλα αυτά τα πρώιμα πιεστήρια σε ένα χρόνο. Συνηθισμένες πλέον είναι οι συσκευές μέσων μαζικής ενημέρωσης, όχι μόνο του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, αλλά και των «έξυπνων» τηλεφώνων σε μέγεθος τσέπης και πολλών άλλων τύπων φορητών συσκευών επικοινωνίας.

Αυτά, μαζί με την παγκόσμια πρόσβαση στο Διαδίκτυο, παρέχουν άμεσες πληροφορίες κάθε είδους όλο το εικοσιτετράωρο, κάθε μέρα του χρόνου. Αυτή η πρόσβαση στην πληροφόρηση έχει προκαλέσει αναταραχή στους ανθρώπους σχετικά με τις παρούσες συνθήκες, αυξάνοντας την επίγνωσή τους για το μειονεκτικό καθεστώς της ζωής τους. Πράγματι, οι βελτιωμένες επικοινωνίες επηρέασαν πραγματικά στο να επιφερθούν δυναμικές ανατροπές στην κοινωνία της γης.

Η ΕΙΚΟΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Στην εικονογραφική γλώσσα του Ψαλμού 46, αυτή η κατάσταση αναταραχής παρομοιάζεται με τους ωκεανούς που βρυχώνται και ταραάζονται και που αφρίζουν μετά. (εδάφιο 3) Έτσι, όλη η δυσaréσκεια στη γη απεικονίζεται ως ένας κυλιόμενος ωκεανός, που σπάει τη βάση των βουνών ή των βασιλείων αυτού του κόσμου και τα κλονίζει μέχρι τα ίδια τους τα θεμέλια—επιφέροντας την καταστροφή τους. —Αγγ. 2:6,7

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε μια παρόμοια εικόνα

στο Λουκάς 21:25,26. Είπε ότι ένα σημάδι του τέλους αυτής της εποχής, ή της κοινωνικής τάξης, ήταν ότι «επί της γης στενοχωρία εθνών εν απορία» θα υπάρχει. Η λέξη που μεταφράζεται “απορία” περιέχει τη σκέψη ότι «δεν υπάρχει διέξοδος». Συνεχίζοντας την περιγραφή του για αυτήν την εποχή, ο Ιησούς είπε «και θέλει ηχεί η θάλασσα και τα κύματα, οι άνθρωποι θέλουσιν αποψυχεί εκ του φόβου και προσδοκίας των επερχομένων δεινών εις την οικουμένην· διότι αι δυνάμεις των ουρανών θέλουσι σαλευθή». Θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε, βλέπουμε αυτό το σημάδι ότι ζούμε στην εποχή που περιέγραψε ο Ιησούς; Ζούμε στην εποχή που οι καρδιές των ανθρώπων τους ταλαιπωρούν από φόβο;

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΦΟΒΟΥ

Στο παρελθόν, οι άνθρωποι δεν καταλαμβάνονταν τόσο πολύ από τον φόβο. Σήμερα, όμως, οι ανησυχίες της ανθρωπότητας είναι συντριπτικές και άλυτες. Καθώς παρατηρούμε τις παγκόσμιες συνθήκες, παρατηρούμε ότι υπάρχουν πολλά που ενοχλούν τους ανθρώπους καθώς βλέπουν τα καθημερινά γεγονότα. Πολλοί προβληματίζονται βαθιά από την αυξανόμενη πολιτική διαίρεση και πόλωση. Υπάρχει στρατιωτική δραστηριότητα και πόλεμος που προέρχεται από πολλές γωνιές του πλανήτη και ο συνεπαγόμενος φόβος του μεταξύ των ανθρώπων. Υπάρχουν φόβοι που πηγάζουν από τις τεταμένες σχέσεις μεταξύ των υπερδυνάμεων του κόσμου, καθώς η καθεμία επιδιώκει να κερδίσει το πάνω χέρι μεταξύ των εθνών. Υπάρχει ρύπανση, “κλιματική αλλαγή” και υπερθέρμανση του πλανήτη που προκαλούν φόβο σε πολλούς. Ο συνεχής φόβος της χρηματοπιστωτικής και οικονομικής αβεβαιότητας μαστίζει σχεδόν όλη την κοινωνία. Ο φόβος για τις απρόβλεπτες ασθένειες, όπως αυτός που παρατηρήθηκε τα τελευταία χρόνια ως

αποτέλεσμα της “πανδημίας” του κορωνοϊού, συνεχίζει να βρίσκεται στο πίσω μέρος του μυαλού πολλών. Έπειτα, υπάρχει ο φόβος ότι οι «πολιτιστικοί πόλεμοι» θα συνεχίσουν να αυξάνονται, είτε σύμφωνα με την ηθική, τις φυλές, τις θρησκείες ή άλλους τομείς, σε βαθμό που η κοινωνία γενικά θα κατακερματιστεί και θα διαιρεθεί τόσο πολύ που μπορεί σύντομα να καταρρεύσει. λόγω έλλειψης κατεύθυνσης.

Μπορούμε να πούμε ότι οι καρδιές των ανθρώπων καταρρέουν από φόβο; Βεβαίως. Υπάρχει μεγάλο άγχος στον κόσμο σήμερα μεταξύ μικρών και μεγάλων. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του ίδιου του Ιησού, όταν βλέπουμε αυτά τα πράγματα να συμβαίνουν, δεν πρέπει να υποκύψουμε στον φόβο, αλλά να συνειδητοποιήσουμε τη μεγάλη σημασία τους! «Όταν δε ταύτα αρχίσωσι να γίνονται, ανακύψατε και σηκώσατε τας κεφαλάς σας, διότι πλησιάζει η απολύτρωσίς σας.» (Λουκάς 21:28) Αυτά τα γεγονότα που βλέπουμε να συμβαίνουν αποτελούν ένδειξη ότι η Εκκλησία σύντομα θα δοξαστεί και ότι η υπεσχεμένη βασιλεία της δικαιοσύνης και της ειρήνης του Χριστού θα εγκατασταθεί στη γη. —Ησα. 9:6,7· Δαν. 2:44· Λουκάς 1:32,33

Αναλύοντας τις δηλώσεις του Ιησού στο Λουκάς 21 που παρατίθενται στις προηγούμενες παραγράφους, συμπεραίνουμε ότι ο σκοπός του Θεού ήταν μερικοί από τους λαούς του να γίνουν μάρτυρες ενός μέρους αυτής της περιόδου δυσκολίας, ακόμη και όπως εμείς που ζούμε σήμερα βλέπουμε αυτά τα πράγματα. Ωστόσο, δεν πρέπει να φοβόμαστε· δεν πρέπει να αποθαρρυνόμαστε· δεν πρέπει να μπερδευόμαστε γιατί ξέρουμε ότι η θλίψις πρέπει να έρθει και ξέρουμε γιατί πρέπει να έρθει. Αυτό θα πρέπει να τονώσει την πίστη μας και να μας κάνει να διπλασιάσουμε τις προσπάθειές μας για να είμαστε ευάρεστοι στον Κύριο. Θα πρέπει να μας ενθαρρύνει να

μελετάμε τη Βίβλο πιο επιμελώς από ποτέ, εξετάζοντας και λαμβάνοντας υπόψη το σχέδιο του Θεού—το μόνο σχέδιο που παρέχει σωτηρία σε όλη την ανθρωπότητα. Θα πρέπει να μας κάνει να συγκεντρωθούμε πιστά, κάνοντας την Αλήθεια δική μας και οικοδομώντας τη Χριστιανική αδελφότητα. Θα πρέπει να μας παρακινήσει να συνεχίσουμε τις προσπάθειές μας για τη διάδοση του μηνύματος του «ευαγγελίου της βασιλείας». (Ματθ. 24:14) Πάνω απ' όλα, θα πρέπει να λάβουμε έμπνευση να βάλουμε «ολόκληρη την πανοπλία του Θεού», την πνευματική μας προστασία σε αυτόν τον «πονηρό αιώνα». —Εφεσ. 6:11-13

Μας προτρέπουν επίσης να χαιρόμαστε ως Χριστιανοί κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, να «χαίρουμε εν Κυρίω» πάντα, παρόλο που θα έχουμε δοκιμασίες και εμπειρίες που δεν είναι ευάρεστες για τη σάρκα μας. (Φιλ. 4:4) Πρέπει να υφιστάμεθα αυτές τις δοκιμασίες. Ο Παύλος μας λέει ότι είναι απαραίτητα για να μάθουμε πολύτιμα πνευματικά μαθήματα και να αποδείξουμε τον χριστιανικό μας χαρακτήρα. (Εβρ. 12:5-11) Είναι μέσα από τέτοιες αντιξοότητες που αποδεικνύουμε την υπέρτατη αγάπη μας για τον Επουράνιο Πατέρα και την πίστη μας στο σχέδιό του και στις υποσχέσεις του. Αυτές οι δοκιμασίες καθορίζουν αν έχουμε γνήσια πίστη ή αν είναι επιφανειακή και σε περιόδους άγχους και θλίψεως θα εξαφανιστεί. Ο Παύλος μάς υπενθυμίζει ότι εάν δοκιμαστούμε σωστά από αυτές τις δοκιμασίες, θα μας ενισχύσουν· θα δημιουργήσουν μέσα μας τον «καρπὸν εἰρηνικὸν δικαιοσύνης». —εδάφ. 11

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟ ΔΡΟΣΕΡΟ

Μια ξαφνική αλλαγή σκηνής συμβαίνει στο τέταρτο και το πέμπτο εδάφιο του 46έκτου ψαλμού.

«Ποταμός, και οι ρύακες αυτού θέλουσιν ευφραίνει την πόλιν του Θεού, τον άγιον τόπον των σκηνωμάτων του Υψίστου. Ο Θεός είναι εν τω μέσω αυτής· δεν θέλει σαλευθή· θέλει βοηθήσει αυτήν ο Θεός από του χαράγματος της αυγής.» Μετά από όλη τη διαμάχη και την αναταραχή, τον φόβο και την ταλαιπωρία που περιγράφεται στα πρώτα εδάφια, αυτό το τμήμα του ψαλμού μιλά για ηρεμία και ειρήνη. εδώ επικρατεί ηρεμία και ασφάλεια σε έντονη αντίθεση με τις ταραγμένες θάλασσες. Το ποτάμι και τα ρυάκια του που κάνουν χαρούμενη την πόλη του Θεού συμβολίζουν τις αναζωογονητικές αλήθειες για το σχέδιο του Θεού· η «πόλη του Θεού» είναι η Νέα Ιερουσαλήμ σε προετοιμασία, η Εκκλησία στα τελευταία της στάδια ανάπτυξής της. —Αποκ. 3:12

Ο ποταμός αντιπροσωπεύει το σχέδιο του Θεού καθώς επικεντρώνεται στον Ιησού. Κανονικά ένα ποτάμι τροφοδοτείται από τους παραπόταμους του που εκβάλλουν στον ποταμό, κάνοντας τον ποταμό να μεγαλώνει καθώς περιπλανιέται κατά μήκος της πορείας του. Ωστόσο, ο Ψαλμωδός δεν φαίνεται να μιλάει για αυτό το είδος ποταμού, αλλά μάλλον για ένα υδάτινο ρεύμα παρόμοιο με ένα σύστημα άρδευσης. Σε ένα τέτοιο σύστημα το νερό τραβιέται, αναζωογονεί τη γη και την κάνει γόνιμη. Εάν ο ποταμός για τον οποίο μιλάει ο Ψαλμωδός αντιπροσωπεύει το σχέδιο του Θεού, τότε τα ρυάκια που διακλαδίζονται από αυτόν θα μπορούσαν κάλλιστα να αντιπροσωπεύουν τα πολυάριθμα χαρακτηριστικά αυτού του σχεδίου που απεικονίζονται στις διάφορες θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής. Όσοι πίνουν από αυτό το ποτάμι, αναζωογονούνται και γνωρίζοντας τον σκοπό του Θεού, τους δίνεται η δυνατότητα να φέρουν πολύ καρπό. —Ιωάννης 15:5,8

Στο Β' Πέτρου 1:3,4, διαβάζουμε ότι «η θεία

δύναμις αυτού εχάρισεν εις ημάς πάντα τα προς ζώην και ευσέβειαν διά της επιγνώσεως του καλέσαντος ημάς διά της δόξης αυτού και αρετής, διά των οποίων εδωρήθησαν εις ημάς αι μέγισται και τίμιαι επαγγελίαι, ίνα διά τούτων γείνητε κοινωνοί θείας φύσεως». Μόνο μέσω της γνώσης του σχεδίου του Θεού και των πολύτιμων υποσχέσεων του μπορούμε να εκτιμήσουμε τον ένδοξο χαρακτήρα του και τις ιδιότητές του περι δικαιοσύνης, σοφίας, αγάπης και δύναμης. Έχουμε το προνόμιο να πίνουμε αυτό το ποτάμι και τα ρυάκια του τώρα και αυτή η γνώση του σχεδίου του, πράγματι, μας έχει κάνει χαρούμενους. Χωρίς πίστη στο σχέδιο του Θεού, οι καρδιές μας θα κατέρρεαν από φόβο, όπως η πλειονότητα της ανθρωπότητας είναι φοβισμένη.

Ο Δαβίδ έγραψε στον Ψαλμό 43:3, «Εξαπόστειλον το φως σου και την αλήθειάν σου· αυτά ας με οδηγώσιν· ας με φέρωσιν εις το όρος της αγιότητός σου και εις τα σκηνώματά σου». Παρόμοια, στον Ψαλμό 46:4, ο Δαβίδ μιλά για «την πόλη του Θεού, τον άγιο τόπο των σκηνωμάτων του Υψίστου». Αυτό αναφέρεται στη Σκηνή του Μαρτυρίου του Ισραήλ στην έρημο, ειδικά στον Ιερό Τόπο αυτής της δομής, που απεικονίζει την κατάστασιν της εκ του πνεύματος γεννήσεως. Ο λαός του Θεού βρίσκεται σε αυτήν την κατάσταση τώρα. Ο Παύλος το περιγράφει αυτό στο εδάφιο Εφεσίους 2:6, όταν λέει ότι «συνανέστησε και συνεκάθισεν [ημάς] εν τοις επουρανίοις διά Ιησού Χριστού». Καθόμαστε μαζί στα ουράνια μέρη — στα Άγια μιας μεγαλύτερης Σκηνής του Μαρτυρίου. Φτάνουμε αυτή τη θέση μέσω της πλήρους αφοσίωσης, ή αφιέρωσης, για να κάνουμε το θέλημα του Θεού και ζώντας μια ζωή αγιασμένη από το Άγιο Πνεύμα. Καθώς κατοικούμε σε αυτόν τον Άγιο Τόπο, λαμβάνουμε τα οφέλη της «επίπλωσής» του. Το νέο μας μυαλό, συμβολικά μιλώντας, φωτίζεται από το φως από το χρυσό κηροπήγιο

και τρεφόμαστε με το ψωμί της αλήθειας που βρίσκεται στο χρυσό τραπέζι. Οι προσευχές μας είναι αποδεκτές και οι ελπίδες μας είναι έγκυρες λόγω του γλυκού θυμιάματος που εισχωρεί στα Άγια των Αγίων και ενώπιον του Θεού, το οποίο ο Ιησούς παρείχε και τοποθέτησε στο χρυσό θυσιαστήριο. —Έξοδος. 30:26-29· 35:10-15· Εβρ. 9:1-12

Η ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στο εδάφιο πέμπτο του Ψαλμού 46, διαβάζουμε: «Ο Θεός είναι εν τω μέσω αυτής· δεν θέλει σαλευθή· θέλει βοηθήσει αυτήν ο Θεός από του χαράγματος της αυγής.». Το Rotherham Emphasized Bible γράφει: «Ο Θεός θα τη βοηθήσει μέχρι την αυγή του πρωινού». Αυτή η απόδοση εκφράζει τη σκέψη ότι στο τέλος της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου, λίγο πριν από την Μεσσιανική βασιλεία, ο Θεός θα βοηθήσει την Εκκλησία και ότι μας ήλθε ειδική βοήθεια αυτή τη στιγμή. Λάβαμε την ευλογία του αυξανόμενου φωτός των βιβλικών αληθειών, μεγαλύτερα προνόμια για μαρτυρία και άλλα είδη υπηρεσίας, διευρυμένες ευκαιρίες για τη συνάθροιση των αδελφών, πολλαπλές βοήθειες για την αποσαφήνιση της γλώσσας της Βίβλου, την κατανόηση των σημείων των καιρών και πολλά άλλα. Ωστόσο και χωρίς αμφιβολία, η μεγαλύτερη βοήθεια από όλα έρχεται στην «πρώτη ανάσταση», η οποία, όταν ολοκληρωθεί, θα φέρει σε πέρας τη μακραίωνη ελπίδα των της Εκκλησίας ίνα δοξαστούν μαζί με τον Χριστό ως συνκληρονόμοι της βασιλείας του. —Αποκ. 20:6· 3:21· Ρωμ. 8:16,17

Το εδάφιο Ψαλμός 46:6,7 αναφέρει ότι ο Θεός «έδωκε φωνήν αυτού· η γη ανελύθη. Ο Κύριος των δυνάμεων είναι μεθ' ημών· προπύργιον ημών είναι ο Θεός του Ιακώβ. Σελάχ». Ακόμη και μέσα σε αυτά τα μαινόμενα, ταραχώδη γεγονότα που περιγράφονται ως λιώσιμο της γης, δεν χρειάζεται να φοβόμαστε γιατί ο

Θεός είναι το καταφύγιό μας. Είναι ο ψηλός μας πύργος. είναι το φρούριο μας και δεν θα ταρακουνηθούμε! Στη συνέχεια, η λέξη Σελάχ (ή Διάψαλμα) εκφράζει τη σκέψη, «Κάνε παύση και σκέψου ήρεμα».

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ—ΕΙΡΗΝΗΓΙΑΟΛΗΤΗΝΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Ο ψαλμός συνεχίζει: «Ελθετε, ιδέτε τα έργα του Κυρίου· οποίας καταστροφάς έκαμεν εν τη γη. Καταπαύει τους πολέμους έως των περάτων της γής· συντρίβει τόξον και κατακόπτει λόγχην· καίει αμάξας εν πυρί. Ησυχάσατε και γνωρίσατε ότι εγώ είμαι ο Θεός· θέλω υψωθή μεταξύ των εθνών· θέλω υψωθή εν τη γη.» Αυτά τα εδάφια μας βοηθούν να δούμε ποια θα είναι η κατάληξη των σημερινών παγκόσμιων γεγονότων. Η φωνή της εξουσίας του Κυρίου θα ακουστεί επιτέλους· τότε θα μιλήσει περί ειρήνης· τότε θα διατάξει όλη την ανθρωπότητα να εισέλθει στην επίγεια βασιλεία του Θεού. —Ματθ. 6:9,10

Το εδάφιο Ησαΐας 60:18 λέει, «Δεν θέλει πλέον ακούεσθαι βία εν τη γη σου, ερήμωσις και καταστροφή εν τοις ορίοις σου· αλλά θέλεις ονομάζει τα τείχη σου Σωτηρίαν και τας πύλας σου Αίνεσιν.» Αυτή είναι μια περιγραφή της συμβολικής Νέας Ιερουσαλήμ. Μια άλλη περικοπή που μιλάει για εκείνη την εποχή λέει: «Και το ύψος του ανθρώπου θέλει υποκύψει, και η έπαρσις των ανθρώπων θέλει ταπεινωθή· μόνος δε ο Κύριος θέλει υψωθή εν εκείνη τη ημέρα.» (Ησα. 2:17) Με αυτό το εδάφιο είμαστε βέβαιοι ότι ο εγωιστικός χαρακτήρας του ανθρώπου θα αφαιρεθεί και θα μάθει να λατρεύει και να υπηρετεί τον ζωντανό Θεό.

Το ποτάμι και τα ρυάκια αυτού του όμορφου προφητικού τεσσαρακοστού έκτου ψαλμού, αναφέρονται επίσης στο Βιβλίο της Αποκάλυψης. «Και το Πνεύμα και η νύμφη λέγουσιν· Ελθέ. Και όστις ακούει, ας είπη. Ελθέ. Και όστις διψά, ας έλθη, και όστις θέλει, ας λαμβάνη

δωρεάν το ύδωρ της ζωής.» (Αποκ. 22:17) Τι υπέροχη προφητική άποψη για τη μεσσιανική βασιλεία όταν όλη η ανθρωπότητα αποκτά ακριβή γνώση για τα σχέδια και τους σκοπούς του Θεού. (Α' Τιμ. 2:4-6) Το εδάφιο Σοφονίας 3:9 λέει για την αρμονία εκείνης της ημέρας: «Διότι τότε θέλω αποκαταστήσει εις τους λαούς γλώσσαν καθάραν, διά να επικαλώνται πάντες το όνομα του Κυρίου, να δουλεύωσιν αυτόν υπό ένα ζυγόν.» Τότε, το αγνό, καθαρό ποτάμι θα κυλήσει από κάτω από τον θρόνο του Θεού για να ευλογήσει όλους τους ανθρώπους. (Αποκ. 22:1) Αυτό είναι το ίδιο ρυάκι που μπορούμε να πιούμε από τώρα—«ένα ποτάμι, τα ρυάκια του οποίου ευφραίνουν την πόλη του Θεού». ■

Πάνε σε ρήξη ο ένας με τον άλλον ο Λωτ και ο Αβραάμ

*Εδάφιο κλειδί: «Είπε
δε ο Άβραμ προς τον
Λωτ, Ας μη ήναι,
παρακαλώ, έρις
μεταξύ εμού και σου
και μεταξύ των
ποιμένων μου και των
ποιμένων σου· διότι
αδελφοί είμεθα ημείς.»
— Γένεση 13:8*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 13:1-18*

ΟΙ ΒΟΣΚΟΙ ΤΟΥ ΑΒΡΑΜ
και του Λωτ μάλωναν λόγω
ανεπαρκούς βόσκησής για τα
αντίστοιχα κοπάδια τους. (Γέν.
13:2-7) Αυτό απαιτούσε μια
συνθήκη ειρήνης και ο Άβραμ,
ο θεός του Λωτ, ήταν σε θέση
να υπαγορεύσει αυτούς τους
όρους. Καθ' όλη τη διάρκεια
της ιστορίας, λίγα άτομα ή
έθνη που ήταν σε θέση να
υπαγορεύσουν τους όρους της
ειρήνης πρότειναν οικειοθελώς

ότι όσοι ήταν λιγότερο ευνοούμενοι θα έπρεπε να έχουν
την πρώτη επιλογή σε αυτό που ήθελαν. Ωστόσο, ο
Άβραμ έκανε ακριβώς αυτό όταν ασχολήθηκε με τον
ανιψιό του Λωτ.

Η επιθυμία του Άβραμ για ειρήνη ήταν γνήσια
και οι διάφορες απόψεις της ξεπεσμένης ανθρώπινης
σοφίας, που συνήθως επηρεάζουν τέτοια θέματα, δεν τον
απασχολούσαν. Ήταν πλούσιος, αλλά λόγω της πίστης
του στις υποσχέσεις που του είχε δώσει ο Θεός, δεν
ανησυχούσε για τη διατήρηση ή την αύξηση των κοπαδιών

του. (Γέν. 12:1-3) Το να ζούσε ειρηνικά με τον ανιψιό του είχε μεγαλύτερη αξία από τα κοπάδια. Ως εκ τούτου, είπε στον Λωτ: «Ας μην υπάρξει διαμάχη, σε παρακαλώ, ανάμεσα σε μένα και σε σένα, ... γιατί είμαστε αδέρφια».

Ο Άβραμ πρότεινε στον Λωτ να ερευνήσει ολόκληρη τη γη, να αποφασίσει ποιο τμήμα του ταίριαζε καλύτερα και μετά να το πάρει στην κατοχή του. Ο Άμπραμ δήλωσε περαιτέρω την προθυμία του να καταλάβει ό,τι είχε απομείνει. (Γέν. 13:8-12) Για τον Άβραμ, άξιζε να κάνει παραχωρήσεις που του κόστισαν πολύ για να έχει ειρήνη με τον συγγενή του.

Το παράδειγμα του Άμπραμ είναι ένα πολύτιμο μάθημα για εμάς. Θα πρέπει να προσπαθήσουμε να μένουμε μαζί με τους άλλους με ειρήνη. Ο βαθμός στον οποίο τα καταφέρνουμε εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την προθυμία μας να παραιτηθούμε από τα προσωπικά μας δικαιώματα και προτιμήσεις και από την προθυμία μας να δώσουμε στους άλλους την επιλογή τους. Αυτός είναι ο τρόπος της αγάπης.

Ο Παύλος μας νουθετεί: «Εί δυνατόν, όσο εξαρτάται από εσάς, ζήστε ειρηνικά με όλους τους ανθρώπους». (Ρωμ. 12:18) Ωστόσο, μπορεί να μην είναι πάντα δυνατόν. Ο Χριστιανός μπορεί να διαπιστώσει, κατά καιρούς, ότι είναι απαραίτητο να κρατήσει σταθερή στάση υπέρ των θεϊκών αρχών. Πρέπει να είμαστε πιστοί στον Θεό, στην Αλήθεια και στη δικαιοσύνη, ανεξάρτητα από το κόστος. (Ιακώβου 3:17) Πρέπει να διεκδικούμε αυτές τις αρχές, όχι, όμως, με σαρκικά όπλα ούτε με πικρά λόγια, αλλά με αγάπη και καλοσύνη. Η πρόοδος του εαυτού, ο αυτό-εμπλουτισμός ή η αυτο-δοξασμός δεν είναι αρχές για τις οποίες κάθε Χριστιανός πρέπει να αγωνίζεται.

Ο Λωτ διάλεξε την καλά ποτισμένη πεδιάδα του Ιορδάνη, αλλά εκεί βρίσκονταν οι κακές πόλεις Σόδομα

και Γόμορρα. Επέλεξε το «καλύτερο» όσον αφορά το υλικό πλεονέκτημα. Ωστόσο, ο «Λωτ καταθλιβόμενος υπό της ασελγούς διαγωγής των ανόμων· διότι ο δίκαιος, κατοικών μεταξύ αυτών, δι' οράσεως και ακοής, εβασάνιζεν από ημέρας εις ημέραν την δικαίαν αυτού ψυχήν διά τα άνομα έργα αυτών» στα Σόδομα και στα Γόμορρα. Τελικά, κόστισε επίσης στον Λωτ την απώλεια της γυναίκας του και τα επίγεια πλούτη του. —Β' Πέτ. 2:6-8

Ωστόσο, ο Θεός «έσωσε τον Λωτ, έναν δίκαιο άνθρωπο». Ο Πέτρος επισημαίνει ένα παρηγορητικό μάθημα, δηλώνοντας: «Εξεύρει ο Κύριος να ελευθερόνη εκ του πειρασμού τους ευσεβείς,» (Γέν. 19:1-29· Β' Πέτ. 2:7,9) Έτσι, αν ως μαθητές του Κυρίου κάνουμε μια άσοφη επιλογή στη ζωή, ωστόσο προσπαθούμε να παραμείνουμε πιστοί στον Κύριο και στις αρχές του, ο Θεός είναι πρόθυμος και ικανός να παρακάμψει τις εμπειρίες μας για τα αιώνια, πνευματικά μας ενδιαφέροντα. Ο Παύλος μας διαβεβαιώνει: «Εξεύρομεν δε ότι πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμόν αυτού.» — Ρωμ. 8:28 ■

Ο Σολομών Ζητάει Σοφία

*Εδάφια κλειδιά: «Ιδού,
έδωκα εις σε καρδίαν
σοφὴν και συνετήν...»
— Α' Βασιλέων 3:12*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Α' Βασιλέων 3:1-15*

ΕΝΩ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΟΥ
Ισραήλ Σολομών ασχολούνταν
με θρησκευτικά ζητήματα στη
Γαβαών, ο Κύριος
εμφανίστηκε σε ένα όνειρο και
του είπε: «Ζήτησον τι να σοι
δώσω.» Η απάντηση του
Σολομώντα δείχνει ότι ήταν

γεμάτος εκτίμηση για το μεγάλο έργο που είχε αναλάβει
ο Θεός για τη φροντίδα του. Αναγνώρισε ότι ο Θεός ήταν
ο πραγματικός Βασιλιάς και ότι απλώς καθόταν «στον
θρόνο της βασιλείας του Κυρίου». Αυτό φαίνεται από τα
λόγια του: «Κύριε Θεέ μου, συ έκαμες τον δούλον σου
βασιλέα αντί Δαβίδ του πατρός μου». — Α' Βασιλέων
3:1-7· Α' Χρον. 28:5

Τι δύναμη πρέπει να έδωσε στον Σολομώντα το
γεγονός ότι είχε συνειδητοποιήσει ότι βρισκόταν στα
χέρια του Θεού, και δεν ήταν μόνο λόγω της
διορατικότητας και της σοφίας του πατέρα του Δαβίδ που
απέκτησε το θρόνο. Παρόμοια, τι δύναμη πρέπει να δώσει
στον λαό του Κυρίου σήμερα, συνειδητοποιώντας ότι
περιήλθαν εις την χάριν, το έλεος και την ειρήνη του
Κυρίου, όχι από τη δική τους σοφία, ούτε από τη σοφία
των άλλων. Αντίθετα, αυτές οι ιδιότητες προέρχονται
«από τον Θεό Πατέρα και από τον Κύριο Ιησού Χριστό,
τον Υιό του Πατρός». — Β' Ιωάννη 1:3

Η ταπεινοφροσύνη του Βασιλιά Σολομώντα φαίνεται από τη δήλωσή του στον Κύριο, «και εγώ είμαι παιδάριον μικρόν· δεν εξεύρω πως να εξέρχωμαι και να εισέρχωμαι». Αν και τοποθετήθηκε ανάμεσα στον εκλεκτό λαό του Θεού ως αρχηγός του, ένιωθε ανίκανος για ένα τόσο υψηλό και υπεύθυνο καθήκον. Υπόψιν ότι ο Σολομών δεν είπε «λαός μου», αλλά μάλλον «ο λαός σου που διάλεξες» («και ο δούλός σου είναι εν μέσω του λαού σου, τον οποίον εξέλεξας»). —Α' Βασιλέων 3:7,8

Η διακήρυξη του Σολομώντα συνέχιζε: «Δος λοιπόν εις τον δούλον σου καρδίαν νοήμονα εις το να κρίνη τον λαόν σου, διά να διακρίνω μεταξύ καλού και κακού.» (εδάφ. 9) Ο Σολομών αναγνώρισε τη ύψιστη σημασία της δίκαιης κρίσης σχετικά με τα διάφορα ζητήματα που αφορούσαν το ιουδαϊκό έθνος, καθώς και με μεμονωμένα ζητήματα. Ο Θεός χάρηκε με το αίτημα του Σολομώντα, απαντώντας καταφατικά και δηλώνοντας επίσης ότι θα έδινε στον Σολομώντα αυτό που δεν ζήτησε, «τον πλούτο και την τιμή». —εδάφ. 10-13

Γιατί, κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, εκείνοι που αναζητούν τη σοφία του Θεού λαμβάνουν σπάνια επίγεια πλούτη και τιμή; (Ιακώβου 3:13-18) Αυτό συμβαίνει επειδή την εποχή του Σολομώντα, κατά την Ιουδαϊκή Εποχή, οι σχέσεις του Κυρίου με τον φυσικό Ισραήλ ακολουθούσαν φυσικές σαρκικές γραμμές. — Δευτ. 28:1-13

Ωστόσο, προς το παρόν στους μαθητές του Κυρίου υπόσχονται «πνευματικές ευλογίες». Είναι «σφραγισμένοι με το Άγιο Πνεύμα» και τους δίνεται το «πνεύμα της σοφίας». (Εφεσ. 1:3-18) Ο Ιησούς έδωσε εντολή στους μαθητές του να «μη συλλέγουν θησαυρούς στη γη», αλλά «θησαυρούς στον ουρανό». «Γιατί όπου είναι ο θησαυρός σου, εκεί θα είναι και η καρδιά σου». (Ματθ. 6:19-21) Ο Παύλος δηλώνει ότι η σοφία που

πρέπει να αναζητήσει ο λαός του Θεού δεν είναι «η σοφία των ανθρώπων», ούτε η «σοφία αυτού του κόσμου», αλλά μάλλον «η σοφία του Θεού», την οποία «ο Θεός μας αποκάλυψε με το Πνεύμα του.» —Α' Κορ. 2:4-10

Όταν ο Σολομών ξύπνησε και συνειδητοποίησε ότι ήταν ένα όνειρο από τον Κύριο, επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ και πρόσφερε ολοκαυτώματα και προσφορές ειρήνης. (Α' Βασιλέων 3:15) Κατάλαβε ότι ο Θεός τον ευημερούσε στο θέμα στο οποίο τον είχε καλέσει, και αυτό τον γέμισε με χαρά και ειρήνη.

Έτσι, επίσης, θα πρέπει να είναι τώρα με όλο τον λαό του Κυρίου. Ο σωστός τρόπος για να δείξουμε την εκτίμησή μας στον Επουράνιο Πατέρα είναι να εκδηλώνουμε την πίστη μας σε αυτόν, να εμπιστευόμαστε με σιγουριά και να χαιρόμαστε που υπάρχουν για εμάς «αι μέγισται και τίμιαι επαγγελίαι». —Ρωμ. 8:17· Α' Πετ. 1:3-8· Β' Πετ. 1:2-8 ■

Η προσευχή του Εζεκία

Εδάφιο κλειδί: «Τώρα λοιπόν, Κύριε Θεέ ημών, σώσον ημάς, δέομαι, εκ της χειρός αυτού· διά να γνωρίσωσι πάντα τα βασίλεια της γης, ότι συ είσαι Κύριος ο Θεός, ο μόνος.»
— *Β' Βασιλέων 19:19*

Επιλεγμένα εδάφια:
Β' Βασιλέων 19:14-37

Ο ΣΕΝΝΑΧΕΡΙΜ, Ο βασιλιάς της Ασσυρίας, είχε προηγουμένως εισβάλει στο βόρειο δεκάφυλο βασίλειο του Ισραήλ και είχε αιχμαλωτίσει τον λαό του. Οκτώ χρόνια αργότερα, αποφάσισε να εισβάλει στο βασίλειο των δύο φυλών του Ιούδα. Ο Σενναχειρίμ έστειλε αρχικά επιστολές στην Ιερουσαλήμ, και στη

συνέχεια τον στρατηγό του Ραβσάκη με ένοπλο στρατό, απαιτώντας την πλήρη παράδοση του βασιλείου του Ιούδα. —Β' Βασιλέων 18:17-35

Αυτές οι επιστολές καυχιούνταν για τη δύναμη της Ασσυρίας και ότι είχαν ήδη κατακτήσει πολλά έθνη. Ισχυρίστηκαν επίσης ψευδώς ότι η εμπιστοσύνη του Ισραήλ στον Κύριο τον Θεό τους ήταν άχρηστη, επειδή άλλα έθνη που κατέκτησε η Ασσυρία εμπιστεύτηκαν μάταια τους δικούς τους θεούς. Όταν το άκουσε αυτό ο Εζεκίας, «διέσχισε τα ιμάτια αυτού και εσκεπάσθη με σάκκον και εισήλθεν εις τον οίκον του Κυρίου». Έστειλε επίσης άντρες για να πουν στον προφήτη Ησαΐα τα πάντα για αυτό και να του ζητήσουν να προσευχηθεί «υπέρ του υπολοίπου του σωζομένου».

—Β' Βασιλέων 19:1-5

Ο προφήτης Ησαΐας είπε στους άνδρες του Εζεκία: «Ούτω θέλετε ειπεί προς τον κύριόν σας· Ούτω λέγει Κύριος· Μη φοβού από των λόγων τους οποίους ήκουσας, διά των οποίων οι δούλοι του βασιλέως της Ασσυρίας με ωνειδισαν· ιδού, εγώ θέλω βάλει εις αυτόν τοιούτον πνεύμα, ώστε, ακούσας θόρυβον, θέλει επιστρέψει εις την γην αυτού· και θέλω κάμει αυτόν να πέση διά μαχαίρας εν τη γη αυτού.» —εδ. 6,7

Ο Εζεκίας μπήκε στον οίκο του Κυρίου, καταθέτοντας ενώπιον του Θεού την επιστολή που έλαβε από τον Σενναχειρίμ. Παρακάλεσε τον Κύριο να ελεήσει τον λαό του μαζί με τον οποίον είχε κάνει Διαθήκη και να τον ελευθερώσει από αυτόν τον εχθρό. (εδ. 14-19) Τότε ο Ησαΐας έστειλε μήνυμα στον Εζεκία, λέγοντας: «Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ· Ήκουσα όσα προσηυχήθης εις εμέ κατά του Σενναχειρίμ βασιλέως της Ασσυρίας.» Στη συνέχεια δηλώθηκε η κρίση του Κυρίου κατά του Σενναχειρίμ. —εδάφ. 20-34

Απαιτούσε μεγάλη πίστη και θάρρος από την πλευρά του Εζεκία και του λαού του Ιούδα για να αντισταθούν στη μεγάλη δύναμη της Ασσυρίας. Αμέσως μετά είδαν την εκπλήρωση της διακήρυξης του Κυρίου σχετικά με τον Σενναχειρίμ και τους Ασσύριους. —εδάφ. 35-37

Οι μαθητές του Κυρίου σήμερα μπορεί να αντλήσουν πολύτιμα διδάγματα από αυτήν την αφήγηση. Δεν πρέπει να παραβλέπουμε τη δύναμη του Θεού για λογαριασμό μας, όσο ζοφερές κι αν φαίνονται οι εμπειρίες μας. Πρέπει να βασιζόμαστε στις υποσχέσεις του και να ζητάμε τη βοήθειά του. Ο ψαλμωδός γράφει: «Επίρριπον επί τον Κύριον το φορτίον σου, και αυτός θέλει σε ανακουφίσει· δεν

θέλει ποτέ συγχωρήσει να σαλευθή ο δίκαιος.» (Ψαλμ. 55:22) Ο Απόστολος Πέτρος νουθετεί: «Πάσαν την μέριμναν υμών ρίψατε επ' αυτόν, διότι αυτός φροντίζει περί υμών.» —Α' Πέτ. 5:7

Ο Ισραήλ αναγνώρισε ότι η ανατροπή των δυνάμεων του Σενναχερίμ ήταν λόγω της δύναμης και της επέμβασης του Θεού. Έτσι και εμείς αυτή τη στιγμή πρέπει να εμπιστευόμαστε πλήρως τον Κύριο και να αναγνωρίσουμε το κυρίαρχο χέρι του ως απάντηση στις προσευχές μας. «Χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν.» «Και αυτή είναι η νίκη, η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών.» —Εβρ. 11:6· Α' Ιωάννου 5:4

Δεν πρέπει μόνο να εμπιστευόμαστε τον Κύριο για την καλοσύνη και την προνοητική φροντίδα του, αλλά και να θυμόμαστε τις υποσχέσεις του, διεκδικώντας τις ενώπιόν του στις προσευχές μας. Επιπλέον, θα πρέπει να επιδιώκουμε να αναγνωρίζουμε, σε κάθε εμπειρία της ζωής, πώς η πρόνοια του Θεού κατευθύνει τον δρόμο μας και κάνει όλες τις εμπειρίες μας «να συνεργούν» για το αιώνιο καλό μας. —Ρωμ. 8:28

■

Ευρέθη το βιβλίον της Διαθήκης εν τω οίκω του Κυρίου

*Εδάφια κλειδιά: «Και
ανέβη ο βασιλεύς εις τον
οίκον του Κυρίου,...και
πας ο λαός, από μεγάλου
έως μικρού· και
ανέγνωσεν εις επήκοον
αυτών πάντας τους
λόγους του βιβλίου της
διαθήκης, του ευρεθέντος
εν τω οίκω του Κυρίου.»
— Β' Χρονικών 34:30*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Β' Χρονικών 34:1,2,8-
21,29-33*

Ο ΙΩΣΙΑΣ ΕΓΙΝΕ
βασιλιάς του Ιούδα όταν
ήταν οκτώ ετών,
βασιλεύοντας τριάντα ένα
χρόνια στην Ιερουσαλήμ.
«Έκανε αυτό που ήταν
σωστό στα μάτια του
Κυρίου». Το όγδοο έτος της
βασιλείας του, άρχισε να
«εκζητεί τον Θεό του Δαβίδ
του πατέρα του». Τέσσερα
χρόνια αργότερα καθάρισε
όλα τα σκαλιστά είδωλα
στον Ιούδα και την
Ιερουσαλήμ, και επίσης
κατέστρεψε όλα τα είδωλα

σε ολόκληρη τη γη του Ισραήλ. —Β' Χρον. 34:1-7

Το δέκατο όγδοο έτος της βασιλείας του ο Ιωσίας έστειλε τον Σαφάν, κυβερνήτη της πόλης της Ιερουσαλήμ, και τον Ιωά να επισκευάσουν τον ναό. Πήγαν στον Χιλκία τον αρχιερέα, παραδίδοντας χρήματα που ήταν στο θησαυροφυλάκιο του Ναού, για να ξεκινήσουν το έργο της αποκατάστασης του οίκου του Θεού. —εδ. 8-12

Εκείνη την ώρα, ο αρχιερέας βρήκε στο Ναό ένα αντίγραφο του Βιβλίου του Νόμου και το έδωσε στον Σαφάν για να το φέρει πίσω στον Ιωσία. Η ειδωλολατρία υποκατάστησε τη λατρεία του αληθινού Θεού σε τέτοιο βαθμό που ακόμη και ο Εβραίος αρχιερέας είδε, μόνο τυχαία, και για πρώτη φορά, το Βιβλίο του Νόμου. Προφανώς, δεν είχε συνειδητοποιήσει τη σημασία αυτού του βιβλίου. —εδ. 14-17

Καθώς ο Σαφάν διάβαζε τα λόγια του Νόμου στο βιβλίο, ο Ιωσίας λυπήθηκε και «διέσκιζε τα ιμάτιά του», επειδή είχε συνειδητοποιήσει τον βαθμό στον οποίο οι Ισραηλίτες απομακρύνθηκαν από τους νόμους και τα διατάγματα του Κυρίου. Ο Ιωσίας διέταξε περαιτέρω διερεύνηση του θέματος, ρωτώντας τον Χιλκία και άλλους: «Υπάγετε, ερωτήσατε τον Κύριον περί εμού και περί των εναπολειφθέντων εν τω Ισραήλ και εν τω Ιούδα, περί των λόγων του βιβλίου του ευρεθέντος· διότι μεγάλη είναι η οργή του Κυρίου ήτις εξεχύθη εφ' ημάς, επειδή οι πατέρες ημών δεν εφύλαξαν τον λόγον του Κυρίου, ώστε να πράξωσι κατά πάντα τα γεγραμμένα εν τω βιβλίω τούτω.» —εδ.18-21

Εκείνοι που όρισε ο βασιλιάς πήγαν σε μια προφήτισσα του Ιούδα, που ονομαζόταν Χουλδά, για να την ρωτήσουν σχετικά. Επιβεβαίωσε ότι ο λαός ήταν ένοχος για βαριές αμαρτίες αποχωρώντας από τη λατρεία για τον αληθινό Θεό και ότι η οργή του θα έπεφτε σίγουρα πάνω στο έθνος. Ωστόσο, ο Κύριος είπε αυτό λόγω της τρυφερότητας της καρδιάς του Ιωσία και της ταπεινοφροσύνης και της επιθυμίας του να ευαρεστήσει τον Κύριο, θα του επιτραπόταν να πεθάνει εν ειρήνη και θα συγκεντρωνόταν με τους πατέρες του προτού έρθει η συμφορά στο έθνος. —εδ. 22-28

Ο Ιωσίας ανέβηκε στον οίκο του Κυρίου, μαζί με όλο τον λαό, και τους διάβασε «όλα τα λόγια του βιβλίου

της διαθήκης που βρέθηκε στον οίκο του Κυρίου». Κατόπιν έκανε μια διαθήκη ενώπιον του Κυρίου, υποσχόμενος να περπατήσει σύμφωνα με τις εντολές, τις μαρτυρίες και τα διατάγματά του, «με όλη του την καρδιά και με όλη του την ψυχή». —εδ. 29-31

Ο Ιωσίας είναι ένα θαυμάσιο παράδειγμα όσων εκζητούν τον Κύριο και αφοσιώνονται στο να κάνουν το θέλημά του, αφού φωτιστούν αρκετά ώστε να ξέρουν τι θέλει αυτός να κάνουν. Αυτή η αρχή ήταν πάντα αληθινή, είτε στην προηγούμενη εβραϊκή εποχή της Βίβλου, στην παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου είτε κατά τη διάρκεια της μελλοντικής μεσσιανικής βασιλείας. Όσοι προοδεύουν στη χάρη και τη γνώση του Κυρίου πρέπει να χρησιμοποιούν πιστά την κατανόηση που τους αποκαλύπτεται. —Λουκάς 12:48 ■

Η ωδή του Μωυσή

Εδάφια κλειδιά: «Τότε έψαλεν ο Μωϋσής και οι υιοί Ισραήλ την ωδήν ταύτην προς τον Κύριον, και είπον λέγοντες, Ας ψάλλω προς τον Κύριον· διότι εδοξάσθη ενδόξως· τον ίππον και τον αναβάτην αυτού έρριψεν εις την θάλασσαν.»
— Έξοδος 15:1

Επιλεγμένα εδάφια:
Έξοδος 15:1-21

ΔΕΚΑ ΠΛΗΓΕΣ ΗΡΘΑΝ στη γη της Αιγύπτου πριν από την απελευθέρωση του Ισραήλ από τη δουλεία. Η τελευταία πληγή ήταν η πιο σοβαρή—ο θάνατος όλων των πρωτότοκων. Πριν από αυτήν την πληγή, ο Κύριος έδωσε οδηγίες στους Ισραηλίτες ότι ένα αρνί «πασχαλινό» επρόκειτο να σφαχτεί και το αίμα του να ραντιστεί στο πλαίσιο της πόρτας των σπιτιών τους. Το αρνί έπρεπε να ψηθεί στη φωτιά και μετά να φαγωθεί.

Τους πρωτότοκους του Ισραήλ, μέσα σε οποιοδήποτε σπίτι όπου βρισκόταν το αίμα εκείνη τη νύχτα, τους «περνούσαν». Ωστόσο, όλοι οι πρωτότοκοι της Αιγύπτου πέθαναν. (Έξοδος 11:1-10· 12:1-14· 14:25-27) Την επόμενη, όλοι οι Ισραηλίτες ελευθερώθηκαν από τη δουλεία. —Αριθμ. 33:3

Ο Παύλος εξηγεί ότι το Πάσχα του Ισραήλ συμβόλιζε τον «Χριστό, το Πασχαλινό μας Αρνί», ο οποίος «θυσιάστηκε» για εμάς, και αναφέρεται στους μαθητές του Κυρίου ως την «εκκλησία των πρωτότοκων». (Α' Κορ. 5:7· Εβρ. 12:23) Η «Εκκλησία των πρωτότοκων»

απελευθερώνεται για πρώτη φορά από τον θάνατο κατά τη διάρκεια της νύχτας της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου. Αυτό πρόκειται να το ακολουθήσει η μελλοντική απελευθέρωση όλης της ανθρωπότητας από την αμαρτία και τον θάνατο στην υποσχεμένη βασιλεία στη γη. —Ματθ. 6:10

Αφού ο Ισραήλ έφυγε από την Αίγυπτο, ο Κύριος τους οδήγησε «εν στύλω νεφέλης». (Εξοδος 13:21) Όταν έφτασαν στην Ερυθρά Θάλασσα, δεν φαινόταν τρόπος να τη διασχίσουν. Αμέσως μετά, ο Φαραώ και ο στρατός του έφτασαν σε αυτούς και οι Ισραηλίτες φοβήθηκαν. Ο Μωυσής είπε στον λαό: «Μη φοβείσθε· σταθήτε και βλέπετε την σωτήριαν του Κυρίου, την οποίαν θέλει κάμει εις εσάς σήμερον...ο Κύριος θέλει πολεμήσει διά σας.» —Έξοδος. 14:7-14

Ο Κύριος έδωσε εντολή στον Μωυσή να σηκώσει τη ράβδο του, να την απλώσει πάνω από τη θάλασσα και να τη χωρίσει. Ένας δυνατός ανατολικός άνεμος φύσηξε εκείνη τη νύχτα, χωρίζοντας τα νερά, δίνοντας τη δυνατότητα στους Ισραηλίτες να περάσουν στην ξηρά. Όταν ο αιγυπτιακός στρατός προσπάθησε να τον ακολουθήσει, τα νερά τους έπνιξαν, καταστρέφοντας τον Φαραώ με όλους τους πολεμιστές του. (εδ. 15,16,21-31) Στη συνέχεια, ο Μωυσής και οι Ισραηλίτες τραγούδησαν ένα τραγούδι, μια ωδή ευγνωμοσύνης για την απελευθέρωση. Ξεκινά με τα λόγια: «Ο Κύριος είναι η δύναμίς μου και το άσμά μου, και εστάθη η σωτηρία μου...» —Έξοδος. 15:2

Ο Μωυσής και τα ισχυρά έργα που ολοκλήρωσε ο Θεός μέσω αυτού υποδεικνύουν τον Ιησού, τον «Αμνό του Θεού», και την πολύ μεγαλύτερη, αιώνια απελευθέρωση που πρέπει να πραγματοποιηθεί από αυτόν. Αυτή η απελευθέρωση είναι από την αμαρτία και τον θάνατο, πρώτα για την Εκκλησία των «πρωτότοκων»

κατά την Εποχή του Ευαγγελίου, και αργότερα για όλη την ανθρωπότητα κατά τη διάρκεια της μεσσιανικής βασιλείας. —Ιωάννης 1:29· Α' Πετ. 1:18,19

Οι Ισραηλίτες έδωσαν δόξα στον Θεό για την απελευθέρωσή τους από την αιγυπτιακή δουλεία. Πόσο μάλλον θα πρέπει οι μαθητές του Κυρίου σήμερα να αναγνωρίσουν τη μεγαλύτερη απελευθέρωσή τους από τη δύναμη του Σατανά και τη δουλεία της αμαρτίας, που ολοκληρώθηκε για εμάς μέσω του αίματος του Αμνού του Θεού, που πέθανε για τις αμαρτίες μας. (Ιωάννης 8:31-36) «Πρέπει να εξαγγείλωμε» τον έπαινο μας στον Θεό με τα λόγια και τις πράξεις μας. —Α' Πέτρ. 2:9· Ματθ. 5:16

Η υπερνικούσα τάξη της εκκλησίας φαίνεται αλλού ως ούσα με τον «Αμνόν», τον Ιησού, στο όρος Σιών, την ουράνια φάση της βασιλείας του Θεού. Απεικονίζονται να τραγουδούν ένα νέο άσμα—μια ωδή ευγνωμοσύνης προς τον Θεό για τη μεγάλη απελευθέρωση που θα έχει επιτύχει για όλη την ανθρωπότητα. —Αποκ. 14:1-4· 15:2,3

* * *

Δοκιμασίες απαραίτητες

*«Πάσαν χαράν νομίσατε, αδελφοί μου, όταν
περιπέσητε εις διαφόρους πειρασμούς.»
— Ιακώβου 1:2 —*

ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ προσκλήθηκαν από τον Θεό για να είναι ο λαός του κατά τη διάρκεια αυτής της Εποχής του Ευαγγελίου καλούνται με αυτό που ο Απόστολος Παύλος περιγράφει ως «άνω κλήση» ή «ουράνια κλήση», που είναι μια πρόσκληση να συμμετάσχουν στη «δόξα» και την «τιμή και την αθανασία» του Ιησού, μαζί του. Ωστόσο, η κλήση δεν είναι το τέλος του θέματος. είναι απλώς μια πρόσκληση με συγκεκριμένες προϋποθέσεις. — Φίλ. 3:14· Εβρ. 3:1· Ρωμ. 2:7

Οι Χριστιανοί καλούνται όχι μόνο για τη δικαιοσύνη, αλλά και να βαδίσουν στα χνάρια του Κυρίου των ωδίνων, της αυτοθυσίας και της υπηρεσίας. Αυτοί είναι οι μόνοι όροι με τους οποίους γίνονται δεκτοί ως μαθητές του Χριστού. Κατανοούμε την Αγία Γραφή για να διδάξουμε ότι κατά τη μελλοντική μεσσιανική εποχή, θα υπάρξουν άλλοι όροι αποδοχής που θα προσφέρει ο Θεός στον κόσμο. Ωστόσο, δεν προσφέρονται τώρα άλλες προϋποθέσεις εκτός από αυτές του να γίνουμε ακόλουθοι και μαθητές του Ιησού και να περπατήσουμε «στην καινούργια ζωή» καθώς περπάτησε εκείνος. — Ρωμ. 6:4

Ο Απόστολος Ιάκωβος στο εναρκτήριο κείμενό

μας υποδεικνύει ότι θα επιτραπούν οι δοκιμασίες και οι πειρασμοί να έρθουν στη ζωή των μαθητών του Χριστού, στα οποία θα «πέσουν» [Αρχαίο Κείμενο: θα περικυκλώνονται με]. Αν και ο Θεός δεν προκαλεί αυτές τις δοκιμασίες, επιτρέπει στον μεγάλο Αντίπαλο, τον Σατανά, να τις επιφέρει στη ζωή μας, αλλά μόνο με θεϊκή άδεια και πρόνοια. Ο Σατανάς είναι περισσότερο από ευτυχής στο να ανταποκριθεί σε αυτό, και θα κάνει κάθε προσπάθεια να παραπλανήσει το μυαλό μας και να μας οδηγήσει μακριά από τις κατάλληλες αντιλήψεις για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη. Θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί για να αποφύγουμε τις παγίδες του.

Ο πειρασμός δεν είναι αμαρτία, αλλά κάθε πειρασμός, δοκιμασία, διωγμός και δυσκολία στη ζωή, που επιτρέπεται να έρθει επάνω μας που έχουμε κάνει τη διαθήκη της θυσίας με τον Κύριο, έχει σκοπό να μας αποδείξει αν είμαστε γνήσιοι Χριστιανοί ή όχι. Είναι για να δοκιμάσουν την αγάπη μας, για να δούμε αν οι χαρακτήρες μας είναι σταθεροί, ριζωμένοι και στηριγμένοι στη δικαιοσύνη και αν οικοδομούνται στην αγάπη. Για να το συνειδητοποιήσουμε αυτό, θα πρέπει να τεθούν όλες αυτές οι δοκιμασίες, οι δυσκολίες και οι πειρασμοί υπό ένα νέο φως μπροστά μας και να μας βοηθήσει πολύ για να πολεμήσουμε έναν «καλό αγώνα της πίστης» και να κερδίσουμε τη «νίκη που υπερνικάει τον κόσμο». — Α' Τιμ. 6:12· Α' Ιωάννου 5:4

Όταν βρεθούμε ξαφνικά σε δοκιμασίες, θα πρέπει να πούμε: Εάν με αυτές τις δοκιμασίες αποδεικνύει ο Θεός την γνησιότητα της αγάπης και την αφοσίωσής μου σε αυτόν, τότε, όσο ασήμαντες και αν είναι αυτές, ή όσο σοβαρές, θα τις χρησιμοποιήσω επιμελώς ως ευνοϊκές ευκαιρίες για να τις δείξω στον Κύριό μου την πληρότητα της αγάπης και της αφοσίωσής μου σε αυτόν και τον σκοπό του. Πρέπει να δώσω μια καλή μάχη ενάντια σε

αυτό το πράγμα -τον κόσμο, την πεσμένη σάρκα μου ή τον Αντίπαλο— ό,τι κι αν είναι αυτό που μου έφερε τις δοκιμασίες.

Μπορούμε να χαρούμε γιατί ξέρουμε ότι αν ξεπεράσουμε τέτοιες δοκιμασίες, ο χαρακτήρας μας θα προχωρήσει προς αποκρυστάλλωση. Μπορούμε επίσης να χαιρόμαστε επειδή γνωρίζουμε ότι ο Θεός δεν θα μας άφηγε να πέσουμε σε κανέναν πειρασμό που δεν θα έκανε να μας κάνει ευλογία εάν είμαστε απόλυτα πιστοί. — Ρωμ. 8:28

Ας σταθούμε συχνά σε αυτά τα πρόσθετα λόγια των Αποστόλων: «Διά το οποίον αγαλλιάσθε, αν και τώρα ολίγον, εάν χρειασθή, λυπηθήτε εν διαφόροις πειρασμοίς, ίνα η δοκιμή της πίστεώς σας, πολύ τιμιωτέρα ούσα παρά το χρυσίον το φθειρόμενον διά πυρός δε δοκιμαζόμενον, ευρεθή εις έπαινον και τιμήν και δόξαν όταν φανερωθή ο Ιησούς Χριστός.» «Μακάριος ο άνθρωπος, όστις υπομένει πειρασμόν· διότι αφού δοκιμασθή, θέλει λάβει τον στέφανον της ζωής, τον οποίον υπεσχέθη ο Κύριος εις τους αγαπώντας αυτόν.» «Διότι η προσωρινή ελαφρά θλίψις ημών εργάζεται εις ημάς καθ' υπερβολήν εις υπερβολήν αιώνιον βάρος δόξης»—αν δοκιμαστούμε σωστά από αυτές τις εμπειρίες. —Α' Πέτ. 1:6,7· Ιάκωβος 1:12· Β' Κορ. 4:17

Η ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΗ ΑΝΤΟΧΗ

Είμαστε βέβαιοι ότι εκείνοι που αγαπούν τον Κύριο, και που εξαιτίας αυτού θα λάβουν τη βασιλεία, θα είναι εκείνοι των οποίων η αγάπη θα έχει δοκιμαστεί από δοκιμασίες και πειρασμούς. Εκείνοι που δεν αγαπούν τον Κύριο με όλη τους την καρδιά —στους οποίους είτε ο εαυτός ή κάποιο άλλο είδωλο έχει την πρώτη θέση— θα παρασυρθούν από τον κόσμο, τη σάρκα τους ή τον Αντίπαλο σε κάποια μορφή εξέγερσης ενάντια στο θέλημα

του Θεού ή τη θεία πρόνοια.

Θα έχουν τεχνάσματα και θεωρίες που θα προτιμούσαν από το σχέδιο του Κυρίου. Αυτά, όταν αναλυθούν, συνήθως θα διαπιστωθεί ότι βασίζονται είτε στον εγωισμό, τη φιλοδοξία ή ένα πνεύμα λήθαργου και νωθρότητας. Η ηγεσία και τα λόγια του Επουράνιου Πατέρα χάνουν την έλξη τους για τέτοιους ανθρώπους και χάνουν αντίστοιχα το ενδιαφέρον τους. Ίσως γίνουν ακόμη και σαν μερικοί από τους ακόλουθους του Ιησού, οι οποίοι «εστράφησαν εις τα οπίσω και δεν περιεπάτουν πλέον μετ' αυτού.» —Ιωάννης 6:66

Όπως υπάρχουν κάποιες ουσίες που είναι μαλακές, αδύναμες ή εύθραυστες, έτσι υπάρχουν και αυτές που έχουν ισχύ, δύναμη και αντοχή. Ο Θεός επιλέγει για τον εαυτό του τέτοιους χαρακτήρες που έχουν τις δυνατές, διαρκείς ιδιότητες—το σθένος, την υπομονή και τη μακροθυμία. Αυτοί επιθυμούν να περπατήσουν κοντά στον Κύριο και δεν θα εκδιωχθούν από αυτόν από καμία από τα τεχνάσματα και τις πονηριές του Αντίπαλου. Είναι τέτοιοι των οποίων η καρδιά ανήκει πλήρως στον Κύριον—όχι στον εαυτό τους. Ακολουθούν όπου κι αν οδηγήσει ο Επουράνιος Πατέρας, γιατί δεν έχουν θέληση εκτός από το θέλημα του Θεού. Αυτοί θα ακολουθήσουν τον Κύριο στην στενή οδό των δοκιμασιών και της πειθαρχίας κατά τη διάρκεια του παρόντος βίου, και σε λίγο, όπως δήλωσε, «Και θέλουνσι περιπατήσει μετ' εμού με λευκά, διότι είναι άξιοι». —Ματθ. 7:14· Αποκ. 3:4

Όποιοι προσπαθούν να αποφύγουν όλες τις δοκιμασίες, τους πειρασμούς και τις δυσκολίες έχουν λόγους να αμφισβητούν τη σχέση τους με τον Θεό ως γιοι. Όλοι αυτοί πρέπει να πάνε στον Πατέρα και να βεβαιωθούν ότι δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο εκ μέρους τους και να βεβαιωθούν ότι έβαλαν τον εαυτό τους στη σωστή στάση στην οποία μπορούν να προετοιμαστούν

για τη βασιλεία. «Διότι όντινα αγαπά Κύριος παιδεύει και μαστιγόνει πάντα υιόν, τον οποίον παραδέχεται.» —Εβρ. 12:6

Όλοι μας θα χαρούμε όταν τελειώσουν οι δοκιμασίες και γίνουμε δεκτοί ως νικητές, για να συμμετάσχουμε με τον Κύριο στον θρόνο Του. (Αποκ. 3:21) Ωστόσο, πρώτα η υπομονή, η εμπιστοσύνη και η αγάπη πρέπει να κάνουν ένα έργο εξευγενισμού στην καρδιά μας, κάνοντάς μας υποταγμένους και υπάκουους στον Θεό. Ας συνεχιστεί ο καλός αγώνας! Ας χαρούμε αν οι δοκιμασίες μας μάς έκαναν πιο δυνατούς σε χαρακτήρα, πιο ταπεινούς και χριστόμορφους, πιο συνειδητοποιημένους για τα ελαττώματα και τις ατέλειές μας, πιο προσεκτικούς και πιο σοβαρούς στις προσπάθειές μας να τα διορθώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο.

ΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΑΚΙΑ

Οι συγκρούσεις στις οποίες είχαμε ίσως μόνο μερική νίκη μπορεί να είχαν ως αποτέλεσμα ευλογίες για εμάς. Ακόμη και σε εκείνες τις εμπειρίες όπου αισθανόμαστε ότι έχουμε υποστεί απόλυτη αποτυχία, μπορεί να υπάρξει, μέσω της επακόλουθης μεγαλύτερης ανάπτυξης ταπεινότητας, η ενδυνάμωση του χαρακτήρα μας, η σταθερή αποφασιστικότητα για μεγαλύτερη εγρήγορση και η πιο θερμή προσευχή για την υποστηρικτική χάρη του Κυρίου, η ανάγκη της οποίας εντυπώθηκε βαθύτερα στις καρδιές μας. Έτσι οι μερικές ήττες και ακόμη και οι αποτυχίες μπορούν να γίνουν «σκαλοπατάκια» με τα οποία προοδεύουμε μέσα από τις εμπειρίες μας υπό τη θεϊκή επιρροή της πρόνοιας του Θεού. Μόνο «διά πολλών θλίψεων πρέπει να εισέλθωμεν εις την βασιλείαν του Θεού» δηλώνει ο Απόστολος Παύλος. —Πράξεις 14:22

Εάν, επομένως, οι Χριστιανοί βρεθούν

εμπλεκόμενοι σε πειρασμούς, δοκιμασίες και τέτοια, αντί να αισθάνονται απογοητευμένοι, θα πρέπει να χαρούν και να πουν: Αυτά είναι αποδείξεις ότι ο Κύριος με προετοιμάζει για μια θέση στη βασιλεία του. Αυτό θα πρέπει να μας δώσει κουράγιο να πολεμήσουμε τον καλό αγώνα ενάντια στον κόσμο, τη σάρκα και τον Αντίπαλο των ψυχών ημών. Η σάρκα υποφέρει· αλλά το νέο μυαλό, η νέα θέληση, έχει τη χαρά του τελικού αποτελέσματος. Ως εκ τούτου, μπορούμε να χαρούμε, γνωρίζοντας ότι αυτές οι δοκιμασίες δεν είναι για το κακό μας, αλλά για το αιώνιο καλό μας. —Α' Πέτ. 4:12,13

Η ΔΙΕΞΟΔΟΣ (ή ΕΚΒΑΣΙΣ)

Ο Απόστολος δηλώνει: «Πειρασμός δεν σας κατέλαβεν ειμή ανθρώπινος· πιστός όμως είναι ο Θεός, όστις δεν θέλει σας αφήσει να πειρασθήτε υπέρ την δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει και την έκβασιν, ώστε να δύνασθε να υποφέρητε.» (Α' Κορ. 10:13) Ο Επουράνιος Πατέρας θα κατευθύνει κάθε δοκιμασία στην πλήρη ολοκλήρωσή της. Ως εκ τούτου, όταν βρισκόμαστε σε δυσκολία, πρέπει να πούμε, «Ο Επουράνιος Πατέρας επιτρέπει αυτή τη δοκιμασία και έτσι θα χαρώ για το γεγονός ότι δεν θα επιτρέψει να ανατραπώ (νικηθώ)· γιατί έχει υποσχεθεί ότι όλα θα γίνουν για το καλό μου, επειδή αγαπώ τον Θεό και επιδιώκω να γνωρίσω και να κάνω το θέλημά του.» — Ρωμ. 8:28

Το κείμενό μας λέει «Πάσαν χαράν νομίσατε, αδελφοί μου όταν περιπέσητε εις διαφόρους πειρασμούς». Η χαρά μας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη μελέτη μας για την Αγία Γραφή και τη γνώση μας για τις πολύτιμες υποσχέσεις που περιέχονται σε αυτές για όσους νικούν. Ο Κύριος θέλει αυτούς που θα υπομείνουν έναν «μεγάλο αγώνα θλίψεων», που θα υπομείνουν υπομονετικά, αν και

οι δοκιμασίες συνεχίζονται πολύ και οι δοκιμασίες γίνονται πιο σοβαρές. (Εβρ. 10:32) Όλες οι προηγούμενες καλές μας αποφάσεις και το να υπερασπιζόμαστε το σωστό δεν θα μας έκαναν νικητές, αν χάναμε την πίστη μας.

«ΠΡΟΣΘΕΣΤΕ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΣΑΣ»

Σε εκείνους που ανήκουν σε αυτήν την κெχρισμένη παρέα, και που αγωνίζονται να τύχουν της δόξης που είναι υπεσχεμένη στους πιστούς μαθητές του Χριστού, ο Απόστολος Πέτρος κηρύττει έναν πολύ σαφή λόγο διδασκαλίας. Στο εναρκτήριο κεφάλαιο της δεύτερης επιστολής του, προτρέπει τους Χριστιανούς να προσθέσουν διάφορες ιδιότητες χαρακτήρα έτσι ώστε να μπορούν να είναι κατάλληλοι για τα ένδοξα πράγματα που υποσχέθηκε ο Θεός για τους πιστούς. Καθορίζει την πίστη ως πρωταρχικό προσόν. Σε αυτό λέει ότι πρέπει να προσθέσουμε την αρετή [ηθική αριστεία], τη γνώση, την εγκράτεια, την υπομονή, την ευσέβεια, την αδελφική καλοσύνη και την αγάπη [ελληνικά: *agape*, μια ευρεία, γενναιόδωρη αγάπη] για όλη την ανθρωπότητα. Ο λόγος που οι Γραφές δηλώνουν ότι το μέτρο της προόδου μας θα είναι σύμφωνα με την πίστη μας είναι ότι, ενώ είμαστε στη σάρκα, δεν θα μπορέσουμε ποτέ να εκτελέσουμε έργα που θα ήταν σύμφωνα με τα τέλεια πρότυπα του Θεού. —Β' Πέτ. 1:4-7

Αυτό που ο Θεός εγκρίνει τις προθέσεις της καρδιάς μας και τις ειλικρινείς προσπάθειες να τις αναπτύξουμε αυτές τις ιδιότητες στο μέγιστο των δυνατοτήτων μας. Ασκώντας πίστη και επιδεικνύοντας πιστότητα, θα είμαστε σε θέση να τον ευχαριστήσουμε και να αναπτύξουμε τον κατάλληλο χαρακτήρα όπως ορίζεται στον Λόγο του, αναπτύσσοντας τους καρπούς και τις χάρες του Αγίου Πνεύματος. Καθώς λέγει ο

Απόστολος Παύλος: «Διότι ταύτα κάμνοντες δεν θέλετε πταίσει ποτέ. Διότι ούτω θέλει σας δοθή πλουσίως η είσοδος εις την αιώνιον βασιλείαν του Κυρίου ημών και Σωτήρος Ιησού Χριστού.» —εδάφ. 10,11

Η πίστη είναι απαραίτητη σε όλη τη χριστιανική οδό. Χωρίς αυτό δεν θα μπορούσαμε να έχουμε κουράγιο ή την εσωτερική δύναμη να συνεχίσουμε. Έχουμε κληθεί να είμαστε «κληρονόμοι του Θεού και συγκληρονόμοι του Χριστού». (Ρωμ. 8:17) Εάν είμαστε υπάκουοι στις οδηγίες του και δοκιμαζόμαστε σωστά από τις εμπειρίες που μας δίνονται στη «σχολή» του Χριστού, θα κερδίσουμε τη θεϊκή επιδοκιμασία. «Πιστός είναι εκείνος όστις σας καλεί, όστις και θέλει εκτελέσει». —Α' Θεσ. 5:24

Η ΑΥΤΟΕΞΕΤΑΣΗ

Μερικοί θα αποτύχουν να χρησιμοποιήσουν τις δοκιμασίες και τις δυσκολίες τους στο μέγιστο βαθμό που είναι απαραίτητο για να επιτύχουν το «βραβείον της άνω κλήσεως». (Φιλ. 3:14) Ίσως να μην έχουν γυρίσει αρκετά την πλάτη τους στον κόσμο ή να έχουν αφήσει την πεσμένη σάρκα τους να εμποδίσει την ανάπτυξή τους στον Χριστό. Άλλοι μπορεί να μην εκδηλώνουν επαρκή ζήλο στην υπηρεσία του Κυρίου και έτσι να αποτυγχάνουν να επωφεληθούν από τις πολλές ευκαιρίες που τους παρέχονται σε αυτή τη γραμμή.

Αν, εξετάζοντας τον εαυτό μας, βλέπουμε κάποιες τάσεις προς αυτές τις κατευθύνσεις, ας θυμηθούμε αυτά τα λόγια του Παύλου: «Περί υμών δε, αν και λαλώμεν ούτως, αγαπητοί, είμεθα πεπεισμένοι ότι έχετε τα καλήτερα και συνεχόμενα με την σωτηρίαν.» «Και μάλιστα, εξεύροντες τον καιρόν, ότι είναι ήδη ώρα να εγερθώμεν εκ του ύπνου· διότι είναι πλησιεστέρα εις ημάς η σωτηρία παρ' ότε επιστεύσαμεν. Η νυξ

προεχώρησεν, η δε ημέρα επλησίασεν· ας απορρίψωμεν λοιπόν τα έργα του σκότους και ας ενδυθώμεν τα όπλα του φωτός.» —Εβρ. 6:9· Ρωμ. 13:11,12

Ας μην αποθαρρυνόμαστε αν βρεθούμε να σημειώνουμε ανεπαρκή πρόοδο όσον αφορά την απόκτηση των απαραίτητων μαθημάτων από τις δοκιμασίες και τις δυσκολίες μας. Αντίθετα, «ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας.» Ας θυμηθούμε επίσης τις πολλές υποσχέσεις των Γραφών που μας ενθαρρύνουν να συνεχίσουμε να βαδίζουμε στον χριστιανικό δρόμο ακόμη και όταν όταν απογοητεύουμε τον Κύριον. «Ένας δίκαιος πέφτει επτά φορές και ξανασηκώνεται». «Αν πέσει, δεν θα πέσει εντελώς κάτω· γιατί ο Κύριος τον στηρίζει με το χέρι του». —Εβρ. 4:16· Παρ. 24:16· Ψαλμ. 37:24

Πριν από πολλά χρόνια, ένας πιστός μελετητής της Αγίας Γραφής έλεγε συχνά: «Οι δοκιμασίες αξίζουν εκατομμύρια. Μην σπαταλάτε τίποτα από αυτές!» Πόσο αλήθεια είναι αυτό. Είθε να αναγνωρίζουμε για πάντα ότι οι δοκιμασίες είναι ουσιαστικό μέρος της πνευματικής μας ανάπτυξης, χωρίς τις οποίες δεν θα μπορούσαμε να εισέλθουμε στη βασιλεία των ουρανών. Πάνω απ' όλα, ας θυμόμαστε αυτό που δηλώνει ο Παύλος: «ΠΑΝΤΑ» — συμπεριλαμβανομένων των δοκιμασιών— «συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεόν, εις τους κεκλημένους κατά τον προορισμόν αυτού.» —Ρωμ. 8:28
